

ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1908. Выдано 14. Лютого Ч. II.

Ч. 9.

Ч. 56/орд. Архіерейске посланіє о св. великôмъ постѣ.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ,

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословеніємъ

Епископъ Перемыскій, Самбôрскій и Сянôцкій.

Прелатъ домовый и Ассистентъ папского престола, Графъ римскій.

Всечестному Духовеньству мірскому и монашескому и всѣмъ вѣрнымъ Нашои Епархіи

Миръ о Господѣ и Наше Архіерейске благословеніє!

Здаєся недавно я до Васъ, Возлюбленнй, вôдзывавъ ся зъ нагоды вел. Поста, а однако вôдъ того часу минувъ вже цѣлый рôкъ. Многй, що послѣдного мого пастырского листу слухали, вже лежать въ могилѣ, а душѣ ихъ вôдобрали зъ рукъ Найсправедлившого Судіи тоє, на що житємъ своимъ собѣ заслужили. И сего пастырского листу не оденъ зъ Васъ слухає теперъ въ повнôй силѣ здоровя, але хто зъ насъ дочекає на другій рôкъ вел. Посту, а хто въ протягу того року попращає сей свѣтъ, чи старшй, чи молодшй, сего Вамъ сказати не могу, бо не знаю. Знаю лише, що многй зъ насъ станутъ передъ судомъ Божимъ въ протягу року, якъ и Вы тоє знаєте.

Тожь щобы Вашь конець не выпавъ зле, послухайте терпеливо щирыхъ слôвъ Вашого Архипастыря, якй при наближаючôмъ ся св. Постѣ до Васъ выскаже, а буду говорити до Васъ о найважнѣйшôмъ нашôмъ обовязку, для котрого властиво одного лише насъ Богъ сотворивъ и до усовершеня котрого всѣ иншй обовязки повинй сходитися, а тымъ єсть любовъ Бога.

Вправдѣ всѣ мои листы до Васъ стремѣли до того, щобы въ Васъ взбудити любовъ до Бога, однакъ для важности предмету постановивъ я осôбно въ тôй справѣ

до Васъ вôдозвати ся. Але коли зачинаю писати до Васъ о любови Божôй, заразъ мене обôймає страхъ, чи буду мôгъ єи гôдно представити. Така она красна, така взнесла и важна! Колибы Вамъ въ снѣ явила ся небесна, прославлена стать Прч. Дѣвы, або якъ бы такъ Вы дивили ся, якъ на яснôмъ погôднôмъ небѣ палає сонце, а хтось бы Вамъ казавъ тоє докладно оповѣсти и описати, то Вы сказалибы: нѣ я того не зможу! Такъ и тото, що я Вамъ ту пишу, представитъ Вамъ лише тѣнь любови до Бога, але слухайте уважно и старайте ся тоє порозумѣти и запамятати.

Чоловѣкъ вже зъ природы єсть такъ успособленый, що въ тôмъ, що пôзнавъ яко красне и добре, чує уподобанє. Уподобанє въ добрôмъ и краснôмъ и стремлѣнє до того называємо любовію. Мы можемо любити вôтця, матѣръ, рôдню, пріятелѣвъ, дѣти, а навѣть нерозумнї сотворѣня, якъ звѣрята, цвѣты и иншї рѣчи. Безъ любови истнувати чоловѣкъ не може. Але цѣла та любовъ до сотворѣнь выплывае зъ пôзнаня красоты сотворенои. А єсли чоловѣкъ неразъ такъ дуже прилягає до тѣни красоты, якою єсть всьо на земли, то якъ доперва повиненъ вôнъ прилягнути до красы, котра вôдъ нѣкого не сотворена, якъ повиненъ всѣми силами старати ся дôйти до найбôльшои красы, до идеалу красы, а се тымъ бôльше, що на те вôнъ и сотвореный.

Любовъ до Бога єсть чеснотою Божою, що пôдносить нашу волю до того, щобы цѣнити Бога надъ все для Него Самого и для нескôнченои вартости, для котрои варто Єго любити. Пôднесенє нашои волѣ до Бога повинно бути таке, щобы мы любили Бога понадъ все, що зъ Нимъ порôвнати маємо нагоду. У всѣмъ, до чого лише єсть спосôбне людске серце, повинно оно перше мѣсце вôддавати Богу и Боже добро ставити высше понадъ всяке инше добро. Бо єсли порôвнаємо добро, що єго душа находить въ Бозѣ зъ всѣми иншими добрами, то они представлять ся намъ нѣчимъ. Якъ нерозумнымъ проте бы було, єслибъ мы ставили высше землю, якъ небо або хробачка надъ чоловѣка, такъ ще бôльше и то нескôнчено бôльше нерозумнымъ булобы, якъ бы мы сотворѣня ставили высше надъ Сотворителя.

А можемо розважити Бога, о скôлько Вôнъ є добрый, т. зн. о скôлько має всѣ совершеньства и все добро Самъ въ Собѣ и о скôлько є добрый для насъ. И такъ є Вôнъ Безконечный, Всемогучїй, Наймудрѣйшїй, Найкрасшїй, Безмежный, Величавый и то въ такôмъ степени, що всѣ тї прикметы перевысшають всяке наше понятє, бо — якъ слушно каже пророкъ Исаія — жадна рѣчь сотворена не може прійти въ порôвнанє зъ совершеньствами Божими. Той Богъ, що є такъ безконечно добрый Самъ въ Собѣ, є также безконечно добрый для насъ.

Єсли мы єго любимо длятого, що є добрымъ Самъ въ Собѣ, то та любовъ называє ся совершенною любовію; коли знову любимо Єго длятого, що є для насъ добрымъ, то та любовъ буде несовершенною. Однакожь одна и друга любовъ дадуть ся зъ собою погодити, такъ що можна любити Бога длятого, що є безконечно добрымъ Самъ въ Собѣ, якъ также, що є добрымъ для насъ.

Щобы лѣпше зрозумѣти ту правду, наведу Вамъ оденъ примѣръ.

Одна убога мати породила мале дитятко, але находила ся сама въ такôй нуждѣ, що не мала надѣѣ єго выживити. Длятого постановила пôдкинути єго одному богачеви въ тôй надѣѣ, що сей прійме дитятко за своє и єго выживитъ и выховає. И дѣйсно такъ стало ся. Бо той богатый, пôдъ котрого брамою бѣдна мати пôдложила дитя, такъ сподобавъ собѣ дитину, що не тôлько взявъ єи до дому, але и принявъ за свою. Але мати,

скоро лише довершила свого чину, не могла знайти собѣ мѣсця, така була неспокôйна. Здавало ся єй, що она гôрша вôдъ дикихъ звѣрятъ, що прецѣнь самѝ выховуютъ и живлять свои дѣти, а она позбула ся своєи дитины. Длятого доложила всѣхъ старань, щобы згаданый богачь принявъ єи за мамку. И не завела ся въ надѣѣ. Богачь не тôлько, що давъ єй выховувати дитину, але ще добре за те плативъ. Въ тôмъ случаю любила женщина свою дитину зъ однои стороны любовію совершенною яко мати, бо добровôльно позбавляла ся своєи власнои користи и свободы для добра свого дитяти. Але рôвночасно любила дитину любовію несовершенцою яко наймичка, бо надѣяла ся заплаты за єго выховане. Любовъ материньска мала таку силу, що булабы єго кормила, хотяйбы и жаднои нагороды за те не дôстала. Зъ другои стороны знову любовъ до дитины походяча зъ власнои єи користи була така, що булабы ту дитину кормила навѣть тогды, коли бы она не була єи, а то длятого, щобы могла собѣ помочи въ своѣй бѣднотѣ. Такъ проте въ тôй женщинѣ була получена подвôйна любовъ, одна, котрою забувала на свою користь, а друга, котрою була цѣлкомъ вôддана свому зарôбкови.

Такъ и воля наша може любити Бога любовію безкористною лише длятого, що Вôнъ безконечно заслугує на ту любовъ и готова вытревати въ тôй любви, хотяйбы не мала приняти за се жаднои надгороды. Видячи однакъ, що Богъ хоче чоловѣка вынагородити, любить Єго также за ту нагороду, котрои сподѣє ся. Симъ способомъ въ однôй и тôй самôй воли лучить ся любовъ Бога совершенна, що забула на власну користь и любовъ що о своєй користи памятає, т. є. несовершенна, а въ такôй стоять зô собою гармоніи, що одна другôй нѣякъ не перешкаджає, але противно взаимно собѣ помагають и одна другу доповняє.

Любити Бога, се нашъ першій и найважнѣйшій обовязокъ.

Вже въ Старôмъ Завѣтѣ завзыває Мойсей Израильтянъ, щобы любили Бога зъ цѣлого серця, зъ цѣлои душѣ и зô всѣхъ своихъ силъ и выразно додає, що се єсть першою заповѣдію. (Второзак. 6, 5) Рôвножъ и Іисусъ Навинъ упоминає той самый нарôдъ, щобы уважавъ собѣ се за найважнѣйшій обовязокъ Бога цѣлымъ серцемъ любити. (Іис. Нав. 22, 5). Не за меншій обовязокъ любити Бога почитує собѣ и царъ Давидъ, коли себе и другихъ заохочує до того обовязку словами: „Хвалите Гд҃а вси преподобніи егѡ“ (Пс. 30, 24), и на другôмъ знову мѣсци словами: Возлюблю тѧ Гд҃и крѣпосте моѧ: Гд҃ь ᵹтвержденіе мое, и прибѣжище мое“. (Пс. 17. 2), котрыми словами мы священники що дня заохочуємо себе при Службѣ Божôй до любови Божои.

Письмо св. Нового Завѣта єсть переповнене мыслями высказуючими ту правду, що Божа любовъ повинна занимати перше мѣсце въ нашихъ серцяхъ. Зъ натискомъ повтаряє Іисусъ Христосъ слова Мойсея, що показують на важнôсть обовязку любови Бога; бо коли Єго одного разу запытавъ законоучитель, яку заповѣдь уважає за найважнѣйшу вôдповѣвъ Іисусъ торжественно: „Пе́рвѣйши всѣ́хъ за́повѣдій: слы́ши І҆и҃лю: Гд҃ь Бг҃ъ ва́шъ, Гд҃ь є҆ди́нъ є҆́сть. И҆ возлю́биши Гд҃а Бг҃а твоего̀ всѣ́мъ се́рдцемъ твои́мъ и҆ всѐю душе́ю твое́ю, и҆ всѣ́мъ ᵹмо́мъ твои́мъ, и҆ всѐю крѣ́постію твое́ю: сі́ѧ є҆́сть пе́рваѧ за́повѣдь“ (Марк. 12, 29, 30). То значить: Першою зô всѣхъ заповѣдей єсть: Слухай Израилю! Господь Богъ вашъ, Господь єдиный. И люби Господа Бога твого всѣмъ серцемъ твоимъ, и всею душею твоєю, и всѣми мыслями твоими и всею силою твоєю, отсе перша заповѣдь.

Важность морального обовязку любови Бога опирає Іисусъ на вѣрѣ въ одного Бога. Такъ якъ оденъ лише єсть Богъ, въ котрого маємо вѣрити, такъ и оденъ єсть лише Богъ, котрого маємо любити, а все инше лише для него. Любовъ Бога єсть такъ важна, що безъ неи всѣ инші прикметы, хотяйбы и найбôльшй и найкрасшй а навѣтъ даръ робити чуда и предсказувати будучй подѣѣ суть нѣчимъ, якъ то красно выражає св. Апостолъ Павло въ І. посланію до Коринтянъ (13, 1—3): „Аще ѧзыки человѣческими глаголю и аггльскими, любве же не имамъ, быхъ (ѧко) мѣдь звенѧщи или кимвалъ звѧцаѧй: И аще имамъ пророчество, и вѣмъ тайны всѧ и весь разоумъ, и аще имамъ всю вѣроу, ѧкѡ и горы преставлѧти, любве же не имамъ, ничтоже єсмь. И аще раздамъ всѧ имѣніѧ моѧ, и аще предамъ тѣло мое въ єже сжещи є, любве же не имамъ, никаѧ польза мй єсть“ То значить, єслибы я говоривъ языками людскими а ангелскими. а любви не мавъ, то єсть мѣдію, що звенить, и кимваломъ, що бренить. И хотьбы я мавъ даръ пророцтва и знавъ всѣ тайны и всю науку, и єсли бы я мавъ навѣть таку вѣру, що мôгбымъ и горы переставляти зъ мѣсця на мѣсце, а не мавъ любови, то нѣчимъ єсть. И хотяйбы я роздавъ все моє майно, а навѣть тѣло выдавъ на спаленє, а не мавъ любови, на нѣчо менѣ все те не придасть ся.

Однымъ словомъ любовъ єсть „соузъ совершеньства“ лучникомъ совершеньства, т. зн. що она надає цѣху доброты всѣмъ иншимъ чеснотамъ, якъ то знову выражає ся той самый св. Апостолъ въ посл. до Колоссаѣвъ (3, 14).

Тожь належитъ ся любити Бога, бо такъ намъ Вôнъ приказавъ. Але подôбно якъ добрый отець, добра мати, добрый настоятель даючи приказы стараютъ ся улекшити выповненє тыхже черезъ добрый примѣръ, черезъ свою доброту и ласкавôсть, таксамо и Богъ не попереставъ на самôмъ приказѣ, але цѣлымъ Своимъ поведенємъ взглядомъ насъ показавъ, що варто Єго любити.

И такъ варто єго любити для Єго безмѣрнои красоты. Щобы та побудительна причина запалила въ насъ сердечну любовъ до Бога, розважаймо часто, якъ часто лише тѣнь красоты, одна кропля совершеньства, що єи находимо въ сотворѣняхъ, насъ цѣлыхъ занимає, очаровує, одушевляє: якужь то любовъ доперва повинна взбудити въ насъ безконечна Божа красота, жерело всякого совершеньства. Вся красота и величь сотворѣнь суть лише слабымъ вôдблескомъ красоты. совершеньства и величи Божои.

Коли проте сотворѣня своєю красотою и любезностію хотятъ насъ притягнути, привязати до себе, насъ цѣлкомъ заняти, кличмо до нихъ такъ: Дурный бы я бувъ, якъ бы я хотѣвъ побивати ся за кроплею або гнати за тѣнею, коли можу мати саму и всяку красу, всяку величь. Нѣ! Я хочу моє серце вôддати безконечному Богу, що Самъ оденъ може мене правдиво ущасливити. Ба навѣть сотворѣня зô всею своєю красою повиннй менѣ бути дорогосказомъ до неба. повиннй приводити мене до любви Бога. Сотворѣня длятого суть такй краснй, щобы они все намъ пригадували, о скôлько „красшій єсть ихъ Панъ; бо податель красы ихъ сотворивъ“ (Прем. 13, 3). Справедливо проте пише св. Августинъ: „Небо и земля, и все, що є на свѣтѣ, кличе до мене зô всѣхъ сторôнъ, щобы я Тебе, о Боже, любивъ: они не перестаютъ кликати до всѣхъ, щобы тй не мали чимъ звиняти ся“.

Однакъ не лише сама величь и красота Божа повиннй побуджати насъ до любови Бога. До любови Божои приводить насъ єще Єго нескôнчена доброта и любовъ до насъ.

Вже то саме, що Богъ, Найвысшій Панъ позваляє Себе любити, є великимъ доказомъ Єго доброты. Князѣ сего свѣта далекй суть вôдъ того, щобы звычайныхъ людей запрошувати до своєи любови. Велика се вже ласка зъ ихъ стороны, єсли позваляють на те, щобы ихъ любити и числити ся до ихъ пріятелѣвъ. Князѣ сего свѣта боять ся, щобы черезъ велике пониженє не стратили поваги. Богъ противно не дивить ся на те, чи хто князь, убраный въ дорогй шовки и пурпуры, чи убогій жебракъ убраный въ просту, полатану одежину. Богъ не боить ся и не може нѣчого стратити на чести, навѣть, єсли найубожшій и найбôльше пониженый пôднесе ся до Него и назве Єго милымъ словомъ „Отче“. Богъ не лише зъ найбôльшою готовостію на се позваляє, але жадає вôдъ насъ, дає намъ на се приказъ. „О мôй Боже“ кличе св. Августинъ, „чимъ я є, що Ты приказуєшь менѣ Себе любити?“ Послухаймо проте всѣ Тому що се великимъ для насъ нещастємъ не любити Бога, длятого приказує намъ всѣмъ, щобы мы Єго любили. Ба навѣть и приказомъ ще не вдоволяє ся, Вôнъ просить о нашу любовъ. Вôнъ, великій Богъ, не уважає сего за малу рѣчь очѣкувати на нашу любовъ, майже такъ, якъ жебракъ, що стоить пôдъ дверми. „Се стою при дверехъ и толкꙋ: аще кто оуслышитъ гласъ мой, и ѿверзетъ двери, внидоу къ немꙋ, и вечерѧю съ нимъ, и той со мною“. (Апок. 3, 20). т. з. Отсе стою при дверяхъ и пукаю: єсли хто почує мôй голосъ и вôдчинить двери, вôйду до него и буду зъ нимъ вечеряти, а вôнъ зô мною“. Благословѣмъ проте Божу ласку, що Божои любови не обмежила на поодинокй станы, на поодинокй выбранй душѣ; любовъ до Бога єсть спôльнымъ добромъ, взнеслымъ наслѣдствомъ всѣхъ людей, що мають добру волю. Божа любовъ загощує на лише до палатъ царѣвъ и богатыхъ, але такожь, и то зъ особливою сердечностію, до хатины убогого жебрака. Она крыє ся не лише пôдъ рясою монаха, але такожь, и то слава Богу, дуже часто пôдъ простою одежиною селянина и зарôбника. Бѣдна служниця неразъ дорôвнує або перевысшає своєю побожностію законницю, що лише вôддає ся розмышленю и побожнымъ дѣламъ. И якъ зъ однои стороны любовъ до Бога єсть спôльнымъ добромъ всѣхъ людей и всѣ могуть и повиннй єи осягнути, такъ зъ другои стороны єсть она найбôльшимъ добромъ чоловѣка, бо пôдносить єго на высоту, до котрои єго Богъ призначивъ. Той є найсовершеннѣйшимъ, найсвятѣйшимъ, найчистѣйшимъ, найшлявотнѣйшимъ, найщаслившимъ чоловѣкомъ, що найбôльше поступивъ въ любви до Бога. И неразъ зъ простого народу выходили и выходятъ люде, чи то зъ межи селянъ, чи слугь, чи зарôбникôвъ, а навѣть невôльникôвъ, що всѣхъ иншихъ а навѣть священникôвъ и монахôвъ въ Божихъ очахъ перевысшили, а се тому, бо они якъ найдальше напередъ поступили въ Божôй любови.

Чи се не є ознакою Божои доброты до насъ, що всѣхъ безъ выимки до Себе притягає?

Свою любовъ и доброту взглядомъ насъ оказує Богъ такожь Своими дѣлами. Якъ добра мати для своєи дитины працює, щадить, а коли дитина захорує, при єи лôжку цѣлй ночи высиджує, єи доглядає и не одного собѣ вôдмовить, лише щобы дитинѣ було добре, якъ вôдъ вчасного ранку до пôзного вечера для неи терпить и жертвує ся, такъ и любый Богъ показує Свою любовъ до насъ тымъ, що дѣлає для насъ, коло насъ и въ насъ. И такъ дѣлає Вôнъ для нашого добра въ природѣ, бо Єго силою все росте и дозрѣває и то для нашого удержаня. Вôнъ запаливъ сонце, щобы намъ свѣтило и насъ огрѣвало. Вôнъ удержує цѣлый свѣтъ и кермує всѣмъ такъ, що все стоить намъ на услуги. Тй краснй цвѣты, тй краснй околицѣ, тй величавй горы, той красный свѣтъ птиць чи не слу-

жить до того, щобы чоловѣка розвеселити, єго тяжкѝ днѣ упріємнити. Однымъ словомъ цѣла природа є великою и величавою книгою, де кожда буква т. є. кожде сотворѣнє говорить намъ и учить насъ, що Богъ єсть подателемъ всего добра.

Погляньмо дальше на насъ самыхъ, на наше тѣло и нашу душу. Хто то дає намъ здоровлє и уживанє змысло̂въ — хто дає намъ поживу и убранє, хто дає намъ ро̂жнѝ иншѝ добродѣйства? Все те завдячуємо Богу. Тѝ добродѣйства удѣляє намъ Богъ во̂дъ початку нашого житя ажь до теперъ, ба — що бо̂льше — мы єсьмо зложенѝ зъ самыхъ добродѣйствъ. „Что ӥмаши, егѡ́же нѣ́си пріѧ́лъ? А҆ще же и҆ пріѧ́лъ еси, что̀ хвалиши сѧ, ꙗ҆́кѡ не пріе́мъ?“ (І. кор. 4, 7). т. з. Що маєшь такого, чого бы ты не отримавъ? А єсли отримавъ, чого хвалишь ся, якъ бысь не отримавъ? — кличе св. Апостолъ Павло.

Во̂дъ даро̂въ природныхъ перейдѣмъ до даро̂въ надприродныхъ, якѝ чоловѣкъ отримавъ зъ рукъ Божихъ.

За грѣхъ первородный мавъ бути чоловѣкъ на вѣки во̂дкиненый во̂дъ Г. Бога и мавъ терпѣти страшнѝ муки. Але Всемогучій Богъ въ Своєй превелико̂й любови змилосердивъ ся надъ упавшимъ родомъ людскимъ, по̂славъ Свого єдинородного Сына, щобы во̂дкупивъ цѣлый свѣтъ во̂дъ вѣчнои погибели. Той знову, щобы притягнути насъ до Божои любови, родить ся для насъ не въ недоступныхъ, пышныхъ палатахъ, але въ убого̂й стаєнцѣ и удѣляєся заро̂вно всѣмъ, такъ богатымъ якъ и убогимъ. Во̂нъ Самъ представляє Себе по̂дъ образомъ доброго пастыря, що иде въ пустыню за погибшею во̂вцею и приносить єи на своихъ раменахъ назадъ до стада. Во̂нъ єсть Во̂тцемъ бѣдныхъ и потребуючихъ; щобы можна накормити голодуючій наро̂дъ, робить чудо. Во̂нъ являє ся повнымъ любови лѣкаремъ, що лѣчить всѣ недуги и на всѣхъ зливає потѣху и розраду. Во̂нъ єсть тымъ милосерныъ Самаряниномъ, що зъ всякою любовію берє по̂дъ свою опѣку смертельно раненого и плекає єго зъ шляхотнымъ пожертвованємъ. Зъ якою знову сердечностію во̂дноситъ ся до Своихъ ученико̂въ. Отсе умыває имъ ноги, а св. Іоанови позваляє навѣть спочивати на Своихъ грудяхъ. До ученико̂въ высказує тѝ краснѝ слова: „Вы дрꙋ́зи мои̑ е҆́стѐ, а҆́ще творитѐ, є҆лика а҆́зъ заповѣ́даю ва́мъ. Не ктомꙋ̀ ва́съ глаго́лю рабы́, ꙗ҆́ко ра́бъ не вѣ́сть, что̀ твори́тъ Гдь е҆гѡ̀, ва́съ же рекохъ дрꙋ́ги, ꙗ҆́ко вс҆ѧ, ꙗ҆́же слы́шахъ ѿ Ѻтца́ моегѡ̀, сказа́хъ ва́мъ. (Іоанъ 15, 14, 15.) То значить: Вы єсте моими пріятелями, єсли робите, що я Вамъ приказую. Я вже не называю васъ слугами, бо слуга не знає що робить єго панъ, но я называю васъ пріятелями длятого, що я сказавъ вамъ все, що чувъ во̂дъ мого Во̂тця. Ба ще дальше по̂йшовъ Божій Сынъ для насъ. Во̂нъ перетерпѣвъ за насъ тяжкѝ жертвы и муку, а навѣть понѣсъ страшну и понижаючу смерть для нашого спасеня, котрою запечатавъ Свою любовъ, бо по̂сля самыхъ Єго сло̂въ, найбо̂льшу любовъ взглядомъ другого має той, хто положить за него своє житє. Та любовъ окаже ся ще бо̂льшою, коли зважимо, що Іисусъ Христосъ умеръ не за пріятеля, не за праведного, але умеръ за грѣшнико̂въ, котрѝ черезъ сво̂й грѣхъ стали Божими ворогами. Красно въ то̂мъ взглядѣ пише св. Бернардъ: „Не такъ легко по упадку наступила моя поправа, якъ передъ тымъ моє сотворенє. Богъ сказавъ и ставъ сотвореный цѣлый свѣтъ. Але Той Самый, що однымъ словомъ мене сотворивъ, щобы мене привернути, богато говоривъ, богато чудесъ дѣлавъ, богато прикрости и пониженъ зносивъ. Що во̂ддамъ я Богу зо те, що менѣ здѣлавъ. При сотвореню дарувавъ мене менѣ, при во̂дкупленю во̂ддавъ ся за мене, а черезъ те звернувъ мене менѣ. Щожь

дамъ я Богу за себе? Хотяйбы и сто разôвъ я жертвувавъ ся, то чимъ єсьмъ насупротивъ Бога?“

Але всѣ труды, всѣ упокореня и пониженя а навѣть сама крестна смерть не вистарчали Божôй любвѣ и добротѣ. Вôнъ пôйшовъ ще о оденъ крокъ дальше въ Своєй любови. Щобы мôгъ на все зъ нами перебувати, установивъ Найсв. Тайну Евхаристіи и такимъ способомъ є всюды, де лише находить ся мала горстка вѣрныхъ. Вôнъ мешкає въ серединѣ межи ними день и нôчь и волить на насъ чекати, нѣжь, щобы мы мали чекати на Него. А не можемо до Него прійти,. то каже ся нести до насъ, хотяйбы наше помешканє было и найнужденнѣйше, хотяйбы то была найбôльше, опущена хатина, стайня або вязниця. Ба що бôльше, Божественный Спаситель хоче на вѣки удержати насъ въ Своєй любови. „Ѿче, ихже далъ еси мнѣ, хощꙋ, да идѣже есмь азъ, и тіи бꙋдꙋтъ со мною: да видѧтъ славꙋ мою, юже далъ еси мнѣ, ꙗкѡ возлюбилъ мѧ еси прежде сложенія міра (Іоан. 17, 24). То значить: Отче! хочу, щобы тй, що ихъ ты менѣ давъ, были тамъ, де я, и были зô мною, щобы видѣли мою славу, що єи ты менѣ давъ, бо ты полюбивъ мене передъ основанємъ свѣта. Вôнъ проте хоче бути нашою найбôльшою нагородою, хоче намъ дати вѣчну радôсть. Однымъ словомъ нескôнченй и незмѣримй суть добродѣйства Божй взглядомъ насъ, якъ нескôнченымъ и незмѣримымъ єсть Господь Богъ, а всѣ они кличуть насъ до того, щобы мы вôддали любовъ за любовъ, щобы мы жили вже не для себе, але для Бога.

Одна молода дѣвчина на островѣ Сестосъ выплекала зô всею старанностію и любовію молодого орла. Коли той пôдрôсъ, почавъ поволи вылѣтати и ловити птицѣ, а якъ вже прійшовъ до повнои силы, то такожь и дичину, при чôмъ нѣколи не залишавъ класти зловлену добычь у нôгъ своєи панѣ, щобы въ такій спосôбъ вôдплатити ся за дôзнану опѣку. Але случило ся разъ такъ, що въ часѣ, коли орелъ вылетѣвъ на ловы, умерла дѣвчина, а єи трупа положили пôсля тамошного тодѣшного звычаю на стосъ дерева, щобы спалити. Коли вже поломѣнь почала пожирати тѣло, надлетѣвъ орелъ зъ незвычайною скоростію и перенятый болемъ на той прикрый и несподѣваный видъ, отворивъ клювъ, выпустивъ добычу и кинувъ ся на свою паню, закрывъ єи крылами, щобы охоронити єи вôдъ огню и обняти зô спôвчутя, и лишивъ ся постôйно и непорушно при нѣй, доки не згорѣвъ и згинувъ мужно зъ своєю панею. Жаръ внутрѣшнои прихильности орла для своєи панѣ перемôгъ силу и жаръ огня. Вôнъ ставъ жертвою цѣлопаленя своєи хороброи и великодушнои любови, подôбно, якъ єго панѣ стала жертвою смерти и поломѣни.

Мои дорогй! До якои великои любови заохочує насъ наведеный примѣръ. Чулисьмо, що нашь Спаситель вôдъ першои нашои молодости насъ выховавъ, выобразувавъ и якъ рôдна мати взявъ на руки свого Божого Провидѣня. На св. крещеню взявъ насъ за свои дѣти, щобы дарувати намъ вѣчне житє, выдавъ ся на смерть, а теперъ знову кормить насъ Своимъ Найсв. Тѣломъ и Кровію.

Длячогожь и мы подôбно высше згаданому орлови не кинемо ся въ дусѣ до Іисуса Христа умираючого зъ любови до насъ на крестѣ? Я єго задержу и нѣколи вôдъ себе не пущу — повиннй мы сказати, єсли маємо любовъ и мужество того орла въ своимъ серци. Та сама любовъ, що Спасителя на крестѣ спалила, повинна и насъ спалити.

Але на те скаже неоденъ зъ Васъ такъ: Добре, я хочу любити Бога, але не знаю, въ якій спосôбъ мôгъ бы я найлѣпше Бога любити.

На те вôдповѣдаю Вамъ словами св. Апостола Іоанна: „Ча́дца моѧ̀, не любі́мъ сло́вомъ, нижѐ ѧ҆зы́комъ, но дѣ́ломъ и҆ и҆́стиною. И҆ ѡ҆ се́мъ разꙋмѣ́емъ, ꙗ҆́кѡ ѿ и҆́стины е҆смы̀, и҆ пред̾ ни́мъ смирѧ́емъ сердца̀ на́ша (Іоан, 3, 18, 19). То значить: Дѣтоньки мои не любѣмъ лише словомъ анѣ языкомъ, але дѣломъ и правдою. По тôмъ пôзнаємо, що наша побожнôсть правдива, а серця нашѝ будуть спокôйнѝ передъ Божимъ лицемъ.

Не суть проте побожнѝ и не люблять Бога тѝ, котрыхъ языкъ є вправдѣ повный любови и покоры, але въ серци кипить ненависть и гордôсть, що радо говорять о тôмъ, якъ то они носять Спасителя въ своимъ серци, але въ дѣйсности почитають себе и свою уроєну побожнôсть. — Не суть побожнѝ тѝ, що дуже стогнуть, перевертають очима або навѣть постять и дають милостыню, але лише на те, щобы ихъ люде видѣли, якѝ онѝ побожнѝ. Не суть побожными тѝ, що для людского ока дають свôй маєтокъ на церковъ, а о свои дѣти, о своихъ родичѣвъ не дбають и неразъ зъ торбами ихъ пускають. Такѝ люде не лише що нелюблять Бога, але и тяжко Єго ображають, по просту кпять собѣ зъ Божои всевѣдучости и справедливости.

Правдива любовъ Божа, правдива побожнôсть основує ся передовсѣмъ на точнôмъ и совѣстнôмъ выповнюваню заповѣдей Божихъ, якъ то красно выражає св. Письмо на многихъ мѣсцяхъ. — И такъ въ книзѣ Ісуса сына Сірахова читаємо слѣдуючѝ слова: „Боѧ́щіисѧ Гд҇а не сꙋмнѣ́ваютсѧ ѡ҆ глаго́лѣхъ є҆гѡ̀, и҆ любѧ́щіи є҆го̀, сохранѧ́тъ пꙋтѝ є҆гѡ̀. Боѧ́щіисѧ Гд҇а по́ищꙋтъ благоволе́нїѧ є҆гѡ̀, и҆ любѧ́щіи є҆го̀ и҆спо́лнѧтсѧ зако́на. Боѧ́щіисѧ Гд҇а ꙋгото́вѧтъ сердца̀ своѧ̀, и҆ пред̾ ни́мъ смирѧ́тъ дꙋ́ши своѧ̀. (Іис. Сір. 2, 15—17). То значить: Тѝ, що боять ся Бога, сильно вѣрять въ Єго слова, а тѝ, що Єго люблять, заховують Єго стежки т. зн. Єго заповѣди. Тѝ, що боять ся Бога, шукають лишь того, що Єму миле; а тѝ, що Єго люблять, наповняють ся Єго закономъ, такъ, що нѣчо не законного, нѣчо злого не має приступу до ихъ серця. — Тѝ, що боять ся Бога, приготовляють свои серця и освящають свои душѣ передъ Єго лицемъ (хороняючи ся и вôдъ найменшого грѣха). Божественный Спаситель межи иншими такъ вôдзывае ся до людей Єго окружаючихъ и слухаючихъ Єго науки: А҆́ще лю́бите мѧ̀, за́повѣди моѧ̀ соблюди́те. (Іоан. 14, 15). Т. зн. єсли любите мене, заховуйте мои заповѣди. Де любовъ Бога, тамъ зникають грѣхи а выростають чесноты. Подôбно якъ звѣзды чимразъ бôльше блѣднуть въ мѣру того, чимъ высше пôдходить сонце раннымъ ранкомъ, такъ зникає вся любовъ до гроша, до забавъ, до славы у свѣта, чимъ сильнѣйше и высше зôйде въ души сонце любови до Бога. Длятого у того, що любить Бога, нема анѣ лакомства, анѣ обману, анѣ неправды, анѣ лѣнивства, анѣ зависти, анѣ гнѣву, анѣ гордости, анѣ чванливости, але противно душа єго окрашена рôжными чеснотами, якъ то видно зô слôвъ св. Апостола Павла до Коринтянъ, де вôнъ каже такъ: „Любы̀ долготерпи́тъ, милосе́рдствꙋетъ: любы̀ не зави́дитъ, любы не превозно́ситсѧ, не горди́тсѧ: Не безчи́нствꙋетъ, не и҆́щетъ свои́хъ си́, не раздража́етсѧ, не мы́слитъ зла: Не ра́дꙋетсѧ ѡ҆ непра́вдѣ, ра́дꙋетсѧ же ѡ҆ и҆́стинѣ: Всѧ̑ лю́битъ, всемꙋ̀ вѣ́рꙋ є҆́млетъ, всѧ̑ ᲂу҆пова́етъ, всѧ̑ терпи́тъ (І. кор. 13, 4—7.) Т. зн. Любовъ єсть терпелива, милосерна, любовъ не завидує, не надуває ся, не гордить ся, не єсть неприличною, не шукає свого, не выбухає гнѣвомъ, не мыслить злого, не тѣшить ся несправедливостію, а тѣшить ся правдою, все любить, всему вѣрить, всего надѣє ся, все зноситъ.

Той, що правдиво любитъ Бога, охотно поносить и найбôльшѝ жертвы для Него: „Кто̀ ны̀ разлꙋчи́тъ ѿ любвѐ Бж҇їѧ? скорбь лѝ, и҆лѝ тѣснота̀, и҆лѝ гоне́нїе, и҆лѝ гла́дъ, и҆лѝ

нагота́, и҆ли̑ бѣда̀ и҆ли̑ ме́чъ? Ꙗ҆́коже є҆́сть пи́сано: Ꙗ҆́кѡ тебѐ ра́ди ѹ҆мерщвлѧ́еми є҆смы̀ ве́сь де́нь: вмѣни́хомсѧ ꙗ҆́коже ѻ҆́вцы заколе́нїѧ. Но во всѣ́хъ си́хъ препобѣжда́емъ за возлю́бльшаго ны̀. И҆звѣсти́хсѧ бо, ꙗ҆́кѡ ни сме́рть ни живо́тъ, ни А҆гг҃ели ни нача́ла, нижѐ си́лы, ни настоѧ҄щаѧ ни грѧдꙋ́щаѧ: Ни высота̀, ни глꙋбина̀, ни и҆́на тва́рь ка́ѧ возмо́жетъ на́съ разлꙋчи́ти ѿ любвѐ Бж҃їѧ, ꙗ҆́же ѿ Хр҇тѣ І҆и҃сѣ Г҃дѣ на́шемъ. (Рим. 8, 35 – 39). Т. зн. Хто розлучить насъ вôдъ Божои любови? журба, чи тѣснота, чи переслѣдованє, чи голодъ чи нагота, чи бѣда, чи мечь? якъ стоить написано: за тебе переслѣдують насъ кождого дня, мають насъ за вôвцѣ на зарѣзъ, но все те поконуємо зъ любови до того, що насъ полюбилъ. Я певный, що анѣ смерть анѣ житє, анѣ ангелы, анѣ начальства, анѣ силы, анѣ теперѣшнѝ и будучѝ нещастя, анѣ высота анѣ глубина, анѣ инше сотворѣнє хотьбы и найкрасше не може насъ розлучити вôдъ Божои любови, котра єсть въ Іисусѣ Христѣ, нашôмъ Господѣ; такъ мужно кличе св Ап. Павло въ посланію до Римлянъ.

Але та, хотяйбы и якъ велика любовъ не буде мати значеня, єсли въ нѣй не вытреваємо до кôнця. „Претерпѣвый до конца, той спасенъ будетъ“ каже св, Письмо. Тожь нашимъ св. обовязкомъ єсть що дня не лише въ нѣй удержувати ся але также взрастати. Доперва така любовъ лучить насъ зъ Богомъ. выєднує намъ вôдпущенє грѣхôвъ, особлившу радôсть вже ту на земли, а нескôнчену въ небѣ. Доперва така любовъ справляє въ насъ то, що розумъ нашь правдиво просвѣчає ся, воля скрѣпляє ся въ добрôмъ, а мы одержуємо правдивый душевный спокôй.

Хто любить Бога, мае въ собѣ св. Духа, тому и полученый є зъ Богомъ. Любовъ справляє, що Богъ перебуває въ нашихъ серцяхъ, неначе въ небѣ. Люби Бога, а будешь Єго посѣдати, Бо не можна Бога любити, а рôвночасно Єго не посѣдати. Земнѝ однакъ рѣчи, якъ грошѣ достатки, грунта, золото, срѣбло, дороге камѣнє або и славу можна любити. хотяйбы бы ихъ не посѣдали.

Черезъ любовъ до Бога доступаємо дальше вôдпущеня нашихъ грѣхôвъ. Іисусъ Христосъ длятого вôдпустивъ Маріи Магдалинѣ много, бо она дуже Єго полюбила. Єи великій жаль за свои грѣхи походивъ зъ великои любови до Бога. Бо и якже инакше могло бы бути? Єсли чоловѣкъ хоче доступити вôдпущеня грѣхôвъ, мусить перше при помочи Божои ласки вôдъ нихъ вôдвернути ся и звернути ся до Бога черезъ любовъ, отже цѣлкомъ противно мусить зробити, якъ тогды, коли грѣшивъ, бо черезъ грѣхъ вôдвернувъ ся вôдъ Бога а прилягъ до змысловости. Доперва тогды, коли серце грѣшника зъ любовію зверне ся до Бога, може Богъ удѣлити єму ласки наверненя. Звичайно лучить ся та любовъ грѣшника до Бога зъ вызнанємъ грѣхôвъ на св. сповѣди и выкликує въ нѣмъ жаль зъ тои причины, що образивъ Бога.

Неразъ однакъ може случити ся, що чоловѣкъ маючій на собѣ тяжкій грѣхъ находить ся въ небезпеченьствѣ смерти, а не може сповѣдати ся. Чи для него вже нема жадного ратунку? На то вôдповѣдаю, що єсть. Такій чоловѣкъ повиненъ въ такôй важнôй хвили взбудити въ собѣ совершенну любовъ до Бога, котра опирає ся на тôмъ, що чоловѣкъ любить Бога зъ тои причины, що Богъ Самъ въ Собѣ єсть Найсовершеннѣйшій, Найсвятѣйшій, Всемогучій, а зъ тои любови походячій жаль очистить нашу душу вôдъ грѣхôвъ.

Такъ проте любовъ Бога єсть пôдставою вôдпущеня грѣхôвъ.

Черезъ любовъ до Бога доступаємо радости вже ту на тôмъ свѣтѣ, бо якъ каже св. Апостолъ Павло: „Любѧщимъ Бг҃а всѧ̑ поспѣшествꙋютъ во благое“ т. зн. тымъ, що

Бога люблять, все выходить на добре (Рим. 8, 28). Они и зъ прикрыхъ хвиль въ своимъ житю выносять правдиву корысть и прославленє. Терпѣня египетского Іосифа, якй вôнъ мусѣвъ знести зъ причипы зависти своихъ братôвъ, причинили ся до того, що зôставъ першимъ урядникомъ по Фараонѣ и спасителемъ Єгипту и прилежныхъ краѣвъ вôдъ голодовои смерти; терпѣня Товіи причинили ся лише до єго прославленя. бо до теперъ славимо єго мужнôсть, єго чесноты.

Черезъ любовъ до Бога доступаємо дальше — и то дуже важна рѣчь — вѣчнои радости въ небѣ. Св. Апостолъ Павло каже: „Ихже око не видѣ, и ухо не слыша, и на сердце человѣкоу не взыдоша, яже уготова Богъ любящымъ его“ (І. Кор. 2, 9) Т. зн. Богъ приготовивъ тымъ, що Єго любять таку радôсть, якои анѣ око не видѣло, анѣ ухо не чуло, анѣ сердце вôдчути не могло.

Щира любовъ до Бога приносить чоловѣкови просвѣченє єго розуму. Наша душа єсть подôбна до зеркала; въ зеркалѣ видимо образъ того предмету, на якій мы зеркало звернули. Єсли проте звернемо нашу душу черезъ любовъ до Бога, то вôдôбє ся въ тôй души божество т. зн. душа пôйме ясно Божй рѣчи. Якъ смакъ найлѣпше пôзнаємо тогды, коли якусь рѣчь скоштуємо, такъ и Бога пôзнаємо найлѣпше тогды, коли єго скоштуємо черезъ любовъ. Любовъ есть книгою, де можна научити ся всеи богословскои мудрости и неразъ проста бабка, що має чисте серце и добру волю, лѣпше може почитати Бога, чимъ найученьший священникъ, у котрого нема чистого серця и доброи волѣ.

Любовъ Божа приносить такожь правдивый спокôй душѣ. Хто любить Бога, чує въ собѣ Єго присутнôсть, знає, що безъ Божои волѣ єму и волосъ зъ головы не спаде, хотяйбы и всѣ люде були проти него. Окликомъ въ житю такого чоловѣка суть слова псалмопѣвця: „Боже мой на тя уповахъ, да не постыжу ся во вѣкъ“. (Пс. 24, 1). Боже, Ты моє єдине щастє, на Тебе одного надѣю ся крѣпко и знаю, що въ тôй надѣ не ошибну ся и не завстыдаю ся на вѣки.

Такъ въ коротцѣ застановили ся мы надъ тымъ, що то єсть любовъ Божа, переконали ся, що любити Бога єсть нашимъ першимъ и найважнѣйшимъ обовязкомъ, пôзнали причины, для якихъ повиннй мы Єго любити, а такожь вересвѣдчили ся, що Бога лишь тогды любимо, коли выповняємо Єго св. заповѣди, коли наше серце украшаємо чеснотами. Не менше бачилисьмо, якй великй дары одержує чоловѣкъ черезъ любовъ вже ту на земли, а яку радôсть въ вѣчности.

Єслижь проте любовъ Божа такъ важна, то чи не повиннй мы всѣми силами старати ся єи набути? Памятаймо, що поза любовію Бога на тôмъ свѣтѣ щастя не знайдемо анѣ въ розкошахъ, анѣ въ достаткахъ, анѣ въ славѣ того свѣта, якъ то можемо пôзнати зъ нашого власного досвѣду и зъ досвѣду всѣхъ людей всѣхъ вѣкôвъ.

Тожь входячи въ часъ св. Вел. Посту, де то св. Церковъ рôжными прекрасными обрядами и пѣснями накликує насъ до любови Христа, до правдивото покаянія, вôдкиньмо дѣла злй, дѣла тьмы, покиньмо службу злого духа, а приберѣмъ ся въ одежу ласки Божои, полюбѣмъ Іисуса Христа, котрый зъ любови до насъ звисъ на деревѣ крестнôмъ, на горѣ Голготѣ межи небомъ и землею.

Полюбѣмъ такожь и нашихъ ближныхъ, маючи на оцѣ те, що безъ любови ближнього нема мовы о любови Божôй, такъ якъ обѣ заповѣди, любови Бога и ближнього суть нерозрывно полученй.

Хотяйбы неразъ и прикро приходило намъ стояти при хоругвѣ Іисуса, держѣмъ ся єи мужно памятаючи, що вôдъ того залежить наша вѣчна ща-

сливôсть. Кôлька, кôльканайцять, кôлькадесять, а хотяйбы и сто лѣтъ, чимъ суть они проти вѣчности, навѣть не тымъ, чимъ зернятко пѣску проти цѣлого свѣта. Тожь приготовляймо ся на тую вѣчнôсть доброю сповѣдею, и просѣмъ Іисуса, що прійде до насъ въ св. Причастію, щобы не давъ намъ нѣколи вôдъ Себе вôдступити, але наповнявъ насъ завсѣгды щирою любовію до Себе, а по нашôй блаженнôй смерти давъ намъ Себе оглядати и любити въ царствѣ небеснôмъ.

Прошу Васъ въ кôнци, розважайте добре тую правду, котру я Вамъ въ нынѣшнôмъ моимъ листѣ пригадавъ, розважайте єи особенно въ теперѣшнôмъ вел. Постѣ. Прошу васъ и взываю, выкорыстайте добре той часъ святый, той часъ покаянія, той часъ спасенія. Очистѣть душѣ Ваші доброю св. сповѣдею. Скрѣпѣть ихъ побожнымъ принятємъ св. Причастія, розпалѣтъ Ваші серця правдивою любовію Бога, щобысьте зъ правдиво христіяньскою радостію могли обходити празникъ свѣтлого воскресенія.

О тоє Бога молю пересылаючи Вамъ благословеніє Бога Отца † и Сына † и св Духа † Аминь.

Дано въ Перемышли въ Недѣлю 32 по Сош. св. Духа дня 27. сѣчня (9 лютого) 1908.

† КОНСТАНТИНЪ

Епископъ.

Поручаємъ Всч. Духовеньству повысшій листъ пастырскій оголосити мѣсто проповѣди въ недѣлю сыропустну. Въ парохіяхъ, до котрыхъ дочерні церкви належать, має ся той листъ въ кождôй церквѣ оголосити, починаючи вôдъ недѣлѣ мясопустнои.

ОО. Катихиты школъ середныхъ и выдѣловыхъ могутъ, пôсля обставинъ, листъ, той въ недѣлю сыропустну перечитати або вôдповѣдну ексорту выголосити.

Що до захованя посту, поручаємъ благорозумно поучати вѣрныхъ о приписахъ въ тôмъ взглядѣ оголошеныхъ на Синодѣ дієцезальнôмъ въ Перемышли въ роцѣ 1898. то єсть о ухвалахъ Синоду провинціонального Львôвского зъ року 1891. Дебы однакожь заходила дуже важна потреба дальше идучого розрѣшеня вôдъ посту, то удѣляємъ тои власти Всеч. Духовеньству, на що особенно звертаємъ увагу Всч. ОО. катихитôвъ, щобы вôдповѣдно зарядили въ бурсахъ для хлопцѣвъ и институтахъ для дѣвчатъ. Въ случаяхъ розрѣшеня вôдъ посту що до молитовъ належитъ заховати правило Синоду пров. Львôвского.

Рôвночасно позваляємъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ въ парохіяхъ визше 2000 душь розпочинати св. сповѣдь пасхальну вôдъ 1. Понедѣлка а въ парохіяхъ низше 2.000 душь вôдъ 3. Понедѣлка св. великого посту. Сповѣдь пасхальна кôнчитъ ся зъ днемъ празника Вознесеня Господня.

Заразомъ удѣляємъ власть на часъ св. вел. посту розрѣшати вôдъ грѣхôвъ власти Нашой задержаныхъ. Кромѣ 1) умысне человѣкоубійство и 2) согнанє человѣческого плода (*secuto effectu*).

Кромѣ тохо силою вôдъ св. апостольского Престола на пятилѣтє Намъ удѣленою, удѣляємъ власть, всѣмъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ на цѣлый часъ треваня сповѣди пасхальнои, привертати каючимъ ся утрачене право, *petendi debitum conjugale, cujus jus amisit per supervenientem affinitatem e copula carnali, habita cum consaguinea vel consaguineo sive primo sive in secundo gradu suae uxoris respective sui mariti,* що дѣлати ся має въ слѣдуючій

способъ: По выголошеню формы розрѣшеня св. Тайны Покаянія, (а звертаємъ увагу Всч. О. Сповѣдниковъ, що форма розрѣшеня має докладно высказати ся при кождомъ сповѣдаючимъ ся иначе каючійся не одержавъ розрѣшеня) має ся сказати; „Кромѣ того властію Преосвященному Епископу . . . удѣленою, а менѣ вôдпорученою, привертаю тобѣ право, довгъ супружескій вôдъ свого мужа (жены) жадати, котре черезъ грѣхъ плотскій зъ сродною (зъ сроднымъ) жены твоеи (мужа твоєго), поповненый утративъ єсь. Въ имя Отца † и Сына † и святого Духа † Аминь“.

Такожь удѣляємъ до кôнця бѣжучого року 1908 власть всѣмъ Сповѣдникамъ розрѣшати вôдъ грѣхôвъ задержаныхъ, вынявши два высше сказаній, на часъ посту передъ Рождествомъ Христовымъ, а безъ ограниченя въ слѣдуючихъ случаяхъ:

1) при сповѣди женщины передъ пологомъ.

2) при сповѣди загальнôй, єсли тая сповѣдь загальна єсть конечна.

3) при сповѣди женихôвъ передъ вѣнчанємъ, єсли вже нема часу до Насъ вôднести ся.

Вôдъ Еп. Ординаріята

Перемышль 9. Лютого 1908.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Ч. 10.

Ч. 877. Речинецъ до св. Рукополаганя въ Єреи.

Кандидатôвъ духовного стану, укôнчившихъ науки богословскій а желаючихъ приняти св. Рукоположенє взываєся, щобы внесли поданя до дня 27. лютого с. р. а явилися лично дня 3. марта 1908 въ канцеляріи Еп. Консисторіи о 9. год. передъ полуднемъ по выслуханю св. Літургіи.

Поданя маютъ бути заосмотреній: 1) свѣдоцтвами всѣхъ наукъ шкôльныхъ, 2) моральности, 3) здоровля, 4) убожества потвердженого ц. к. Старостволъ, 5) вѣнчаня, єсли суть женатій, 6) удоволеня вôйсковои повинности.

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята

Перемышль 10. Лютого 1908.

† КОНСТАНТИНЪ
ЕПИСКОПЪ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлерь

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Йосифа Стифіого въ Перемышли 1908.